

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**2.Bf.240/2012/46.**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság **Budapesten, 2013. év június hó 7. napján** megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

**í t é l e t e t**

A rablás büntette miatt a vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 6.B.XI.652/2010/206. számú ítéletét az I. r., a II. r., a III.r., a IV. r., valamint az V. r. vádlottal szemben megváltoztatja.

Az I. r. vádlott és az V. r. vádlott fegyházbüntetését egyaránt 6 (hat) évre enyhíti.

A III. r. vádlott vonatkozásában elrendeli a Mosonmagyaróvári Városi Bíróság B.199/2008/16. számú jogerős ítéletével kiszabott 1 (egy) év börtönbüntetés végrehajtását.

A IV. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt annyiban pontosítja, hogy a 2009. április 7. napján megkezdett előzetes fogvatartása helyesen **2011. május 13. napjáig** tartott.

A vádlottakkal szemben a polgári jogi igényt kártérítés címén, végrehajtás terhe mellett kell megfizetni az ítélet jogerőre emelkedéstől számított 15 (tizenöt) napon belül.

Az I. r. és a II. r. vádlott a magánfélnek helyesen 58.000,- (ötvennyolcezer) Ft-ot és annak kamatait köteles kártérítés címén megfizetni.

Az I. r., a II. r. és a III. r. vádlott a magánfélnek helyesen 424.000,- (négy százhuszonnégyezer) Ft-ot és annak kamatait köteles kártérítés címén megfizetni.

Az I. r., a II. r. és a III. r. vádlott a magánfélnek 4.995,- (négyezer kilenc százkilencvenöt) Ft-ot és annak kamatait köteles kártérítés címén megfizetni.

A magánfél ezt meghaladó polgári jogi igényét a törvény egyéb útjára utasítja.

Le nem rótt illeték címén az I. r. és a II. r. vádlott egyetemlegesen köteles 7.000,- (hétezer) Ft-ot, az I. r., a II. r. és a III. r. vádlott egyetemlegesen köteles 32.400 (harminckétezer-négyszáz) Ft-ot, a II. r. és az V. r. vádlott egyetemlegesen köteles 21.000 (huszonegyezer) Ft-ot külön felhívásra az államnak megfizetni.

Az I. r., a II. r., a III. r., valamint az V. r. vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A IV. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől 2012. év május hó 21. napjáig, majd 2012. év június hó 18. napjától a mai napig napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A IV. r. vádlott születési helye Budapest.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r., a II. r., a III.r., a IV. r., valamint az V. r. vádlottal szemben helybenhagyja.

A másodfokú eljárás során felmerült 63.760,- (hatvanháromezer-hétszázhatvan) forint bünygyi költségbl az I. r. 12.000,- (tizenkétezer) Ft-ot, a III. r. 22.760,- (huszonkétezer-hétszázhatvan) Ft-ot, a IV. r. vádlott 12.000,- (tizenkétezer) Ft-ot, az V. r. vádlott pedig 17.000,- (tizenhétezer) Ft-ot köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

## INDOKOLÁS

A Fővárosi Törvényszék a 2012. év március hó 27. napján kihirdetett 6.B.652/2010/206. számú ítéletében az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 5 rendbeli rablás bűntettében [Btk. 321. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a) és c) pontjai], melyekből két cselekmény kísérleti szakban maradt, ezért őt halmazati büntetésül 7 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 3 rendbeli - két esetben felbújtóként elkövetett - rablás bűntettében [Btk. 321. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a) és c) pontjai], amiért őt, mint többszörös visszaesőt halmazati büntetésül 11 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Megszüntette a Fővárosi Bíróság 14.B.495/2007/5. számú ítéletéve kiszabott szabadságvesztés végrehajtása során engedélyezett feltételes szabadságot, egyben megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A III. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 4 rendbeli rablás bűntettében [Btk. 321. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a) és c.) pontjai], melyből két cselekmény kísérleti szakban rekedt, és amelyeket a vádlott két esetben felbújtóként, két esetben pedig

bűnsegédként követett el, ezért őt mint többszörös visszaesőt - halmazati büntetésül - 10 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

A IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki 3 rendbeli rablás büntetében [Btk. 321. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a) és c) pontjai], mint bűnsegédet, mely bűncselekmények közül két eset kísérleti szakban maradt, ezért őt mint többszörös visszaesőt - halmazati büntetésül - 8 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Az V. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett rablás büntetében [Btk. 321. § (1) bekezdés és (3) bekezdés a) pont], amiért őt - mint többszörös visszaesőt - 7 év fegyházbüntetésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. A Pesti Központi Kerületi Bíróság 10.B.35.545/2005/1. számú ítéletével kiszabott szabadságvesztés végrehajtása során engedélyezett feltételes szabadságot megszüntette és megállapította, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható.

A bíróság valamennyi vádlott tekintetében beszámította az előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe. Rendelkezett továbbá az eljárás során lefoglalt tárgyak további jogi sorsáról akként, hogy azok lefoglalását megszüntette és egyeseket a tulajdonosainak kiadott, míg másokat az iratoknál rendelt kezelni; ugyanakkor a bűncselekmények elkövetéséhez használt gáz-, riasztópisztolyt elkobozta. A bűncselekmények elkövetésében részt vevő vádlottakat kötelezte, hogy kártérítést fizesse a magánfélként fellépő sértetteknek, míg ugyancsak kötelezte a bűnösnek kimondott vádlottakat a bűnügyi költség viselésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az I. r. vádlott és védője enyhítésért, a II. r. vádlott és védője anyagi jogszabály téves alkalmazása miatt és a büntetés enyhítéséért, a III. r. vádlott és az V. r. vádlottak, valamint védőik felmentésért, míg a IV. r. vádlott és védője elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2012. év június hó 28. napján kelt BF.465/2010/17. számú átiratában kifejtette és több oldalon keresztül részletesen kimunkálta, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét a jogi minősítés tekintetében megsértette, ami oly mértékben tette megalapozatlanná az elsőfokú ítéletet, hogy az felülbírálatra nem alkalmas. Ezért kezdetben az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt, azzal, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasítsa.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2013. év március hó 20. napján kelt BF.465/2010/30-I. számú átiratában a korábbiakhoz képest eltérő álláspontra helyezkedett. E szerint már úgy ítélte meg, hogy a korábbi átiratában részletesen kifejtett ténybeli és jogi indokolási hiányosságok a másodfokú eljárásban is orvosolhatók. Erre figyelemmel már azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az

elsőfokú bíróság ítéletét - indokolási hiányosságainak orvoslásával - valamennyi vádlottra hagyja helyben.

A vádlottak közül az I. r. és a II. r. vádlottak fellebbezésüket írásban is részletesen megindokolták. Az I. r. vádlott korábbi - önmagát és társait is terhelő - beismerő vallomását visszavonta és arra hivatkozott, hogy a bűncselekményeket ő elkövette, azonban a deliktumokhoz vádlott-társainak semmi köze nincs. Egyebekben pedig a büntetésének enyhítését szorgalmazta.

A II. r. vádlott alapvetően vitatta, hogy a terhére megállapított bűncselekményekben részt vett, az elsőfokú bíróság által mérlegelt bizonyítékokat vonta kétségbe, támadta, ennél fogva felmentését indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén az I. r. vádlott védője a terhelt javára értékelendő enyhítő körülményeket hangsúlyozta, így többek között a vádlott büntetlen előéletét és nem utolsósorban bűnösségére is kiterjedő korábbi beismerő vallomásait, amelyeket - álláspontja szerint - nem a valóságos súlyuknak megfelelően értékelt a Fővárosi Törvényszék. Szintén az enyhítő körülmények nagyobb számára és nyomatékára hívta fel a másodfokú bíróság figyelmét, amikor a kísérleti szakban maradt cselekményekre, a jelentős időmúlásra és arra hivatkozott, hogy az I. r. vádlottat az élethelyzete kényszerítette a bűncselekmények elkövetésére.

A II. r. vádlott védője a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség eredeti indítványával egyezően, az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére tett indítványt, mert álláspontja szerint az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségét olyan mértékben sértette meg, amelynek hiányosságai a másodfokú eljárásban nem orvosolhatók. Rámutatott arra is, hogy a II. r. vádlott esetében a súlyosabb részesi tevékenységre - felbujtásra - történő vádmódosításra az ügyészi vádbeszédben került sor, jóllehet az eljárás során sem a tényállás, sem a minősítés nem változott, az elsőfokú bíróság pedig nem élt a tárgyalás elnapolásának lehetőségével, így megfosztotta a vádlottat és a védőt, hogy védekezésüknek irányát megváltoztatva felkészüljenek a módosított vádra. A védő nehezményezte továbbá, hogy az ítélet egy szót sem szól arról, hogy a bűncselekményt milyen elkövetői alakzatban (tettes, felbujtó, bűnsegéd) követte el. Álláspontja szerint ez általában sem elfogadható, de különösen akkor nem, amikor a vád módosítására a vádbeszédben kerül sor. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

A III. r. vádlott védője perbeszédében azt emelte ki, hogy az elsőfokú bíróság csak részben tartotta be a perrendi szabályokat, mert adós maradt a vádlottak bűnösségét alátámasztó bizonyítékok ismertetésével. Osztotta a II. r. vádlott védőjének érvelését, miszerint az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, amely miatt az ítélet a felülbírálatra alkalmatlan. Kiemelte, hogy a gyógyszerári rablásokkal kapcsolatban a tanúvallomásokra csak utalásokat tesz az elsőfokú ítélet, de azok tartalmát nem írta le, nem összegezte,

ennél fogva az sem derül ki az ítéletből, hogy a III. r. vádlottat milyen bizonyítékok alapján ítélte el a Fővárosi Törvényszék. A fentiekre tekintettel a III. r. vádlott védője is az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

A IV. r. vádlott védőjének álláspontja szerint is alkalmatlan az elsőfokú ítélet a felülbírálatra, mert nem tisztázódott védencének szerepe. Az ítéletből nem állapítható meg, hogy milyen bizonyítékok alapján vont következtetést az elsőfokú bíróság a IV. r. vádlott bűnösségére, és a védő arra is hivatkozott, hogy kizárólag az I. r. vádlott vallomása alapján ítelték el IV.r. vádlottat. E vonatkozásban megjegyezte, hogy egy orvosszakértői vélemény szerint az I.r. vádlott korábbi függőségei miatt kiszínezi a történeteket, ezért álláspontja szerint az I. r. vádlott nyilatkozataira tényállást alapítani megnyugtatóan nem lehet. Ezért elsődlegesen a IV. r. vádlott bizonyítottság hiányában történő felmentését, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

Az V. r. vádlott védője kifejtette, hogy álláspontja szerint másodfokon az indokolás nem pótolható, védence vonatkozásában nagyon kevés a bizonyíték, azokat is csak felsorolta az elsőfokú bíróság, de adós maradt a részletes elemzéssel, tehát nem tett eleget indokolási kötelezettségének, aminek következménye kizárólag hatályon kívül helyezés lehet.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség nyilvános ülésen eljáró képviselője perbeszédében kifejtette, hogy az ítélet rendelkező része és az indokolás között megtalálható a logikai összefüggés és a szükséges koherencia, ezért abszolút eljárási szabálysértés nem valósult meg. Nem vitatta, hogy az indokolási kötelezettség megsértése ugyan megállapítható, azonban annak mértékét illetően úgy foglalt állást, hogy azt a másodfokú bíróságnak kell eldöntenie, hogy az eléri-e az abszolút eljárási szabálysértés szintjét. Hangsúlyozta, hogy az ügyészség álláspontja csak ennek mértékével kapcsolatban változott meg, és a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség véleménye az, hogy az eljárási szabálysértés relatív maradt, így a másodfokú bíróságnak lehetősége van pótolni az indokolás hiányosságait. Indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a vádlottakra vonatkozó személyi részt egészítse ki azzal, hogy a II. és III. r. vádlottak unokatestvérek, a III. r. terhelt a IV. r. vádlott unokaöccse, a IV. r. vádlottnak „Liba” a beceneve. A 2. tényállási pontot azzal indítványozta kiegészíteni, hogy az elvitt telefont a 2007. év június hó 3. napján vásárolták 4995 forintért. Összességében az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt, mert álláspontja szerint az elsőfokú ítélet - kiegészítésekkel - megalapozott és a kiszabott büntetések is törvényesek, azok megfelelnek a belső arányosság követelményeinek.

Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán azt hangsúlyozta, hogy vádlott-társai nem vettek részt a bűncselekmény elkövetésében, egyebekben megbánásának adott hangot.

A II. r. vádlott az utolsó szó jogával élve harminc oldalas beadványára hivatkozott, melyben mindent részletesen leírt és rámutatott, hogy ellentmondásokkal terhelt az ügy, ezért egy megismételt eljárásban kívánja bizonyítani ártatlanságát.

A III. r. vádlott az utolsó szó jogán azt hangsúlyozta, hogy erőszakos bűncselekményeket soha nem követett el, mindössze az I. r. vádlott terhelő vallomása alapján ítélték el. Ártatlannak vallotta magát.

A IV. r. vádlott ártatlannak vallotta magát és felmentését szorgalmazta.

Az V. r. vádlott tagadta a terhére elsőfokon megállapított bűncselekményt, és szintén az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését indítványozta.

----- O -----

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság eljárási szabályt sértett ugyan, amikor ítéletének indokolása során adós maradt a bizonyítékok részletes értékelésével, összevetésével, melynek következtében csak nagy nehézségek árán lehetett megállapítani, hogy a vádlottak bűnösségét mely bizonyítékokra alapozta. Ugyanakkor azt állapította meg a másodfokú bíróság - egyetértve a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség 2013. március 20. napján előterjesztett második indítványában foglaltakkal -, hogy az első fokú bíróság által vétett eljárási szabálysértés sem jellegében, sem pedig mértékében nem olyan jelentőségű, amely alapján azt mérlegelést nem tűrő abszolút hatályon kívül helyezési oknak kellett volna tekinteni. Ennek indoka pedig az, hogy az ítélet rendelkező részét összevetve a bizonyítékok értékelésével és a jogi indokolással az állapítható meg, hogy a terheltek büntetőjogi felelősségének megállapításához szükséges valamennyi bizonyítékot feltárta, értékelési körébe vonta, mérlegelte és egymással is összevetette a Fővárosi Törvényszék, azzal a korántsem elhanyagolható hibával, hogy az egyes tényállási pontokhoz kapcsolódó bizonyítékok az ítélet különböző részeiben szétszórtan találhatók meg. Ez az elsősorban ítéletszerkesztési pontatlanság nagymértékben megnehezítette az elsőfokú ítélet felülbírálatát, melynek eredményeként először arról kellett döntenie a másodfokú bíróságnak, hogy az elsőfokú ítélet tényszerűen megállapítható hiányosságai egyáltalán alkalmassá teszik-e a határozatot érdemi felülbírálatra.

E kérdés eldöntése során a Fővárosi Ítélet tábla messzemenőig figyelemmel volt a Legfelsőbb Bíróság 1/2007 számú BK. véleményében kifejtetekre. A hivatkozott büntető kollégiumi vélemény C. pontja akként fogalmaz, hogy feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező ok, ha a bíróság indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy emiatt az ítélet felülbírálatra alkalmatlan, vagy indokolása a rendelkező résszel teljes mértékben ellentétes.

Ezen okok azonban csak akkor vezetnek hatályon kívül helyezésre, ha szoros összefüggésbe hozhatók a bűnösség megállapításával, a felmentéssel, az eljárás megszüntetésével, a jogi minősítéssel, vagy a büntetés kiszabásával, illetve intézkedés alkalmazásával.

Ehhez képest - és a Be. megfogalmazásából is következően - a felülbíró bíróság valójában mérlegelhet a tekintetben, hogy megállapítható-e az „oly mértékben”, illetve a „teljes mértékben” kitételekkel előírt törvényi feltétel büntetőjogi főkérdésekre konkretizált megléte.

A kiinduló pontot értelemszerűen a Be. 258. §-ban előírtak képezik, mely rendelkezés az ítélet szerkezetét tartalmazza és felsorolja annak feltétlenül szükséges, nem mellőzhető elemeit.

Az indokolási kötelezettség megsértése fűződhet ténykérdésekhez és jogkérdésekhez.

A jogi indokolási kötelezettség megsértése, illetve hiányossága - természetéből adódóan - általában nem feltétlenül képez hatályon kívül helyezési okot.

A fenti iránymutatások alapján jelen ügyben a Fővárosi Ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság megsértette ugyan a törvényben előírt indokolási kötelezettségét, azonban az a mértékét tekintve nem volt olyan jelentős, amely a felülbírálat akadályát képezte volna, azaz a Fővárosi Ítéltábla nem abszolút, hanem relatív eljárási szabálysértésként értékelte e hiányosságot. Az elsőfokú bíróság által elmulasztottakat a másodfokú bíróság az indokolás következőkben írtak szerinti kiegészítésével pótolta.

Nem foghatott helyt a II. r. vádlott védőjének érvelése, mely szerint az elsőfokú bíróság akkor is eljárási szabályt sértett, amikor az ügyész a vádbeszédében módosította a bűncselekmények minősítését, és ez érintette a II. r. vádlottat is annyiban, amennyiben az 1. és 2. tényállási pontokban őt a vádhatóság immár felbujtóként indítványozta felelősségre vonni.

A Fővárosi Törvényszék 188. számú tárgyalási jegyzőkönyvéből megállapíthatóan az ügyészi vádmódosításra valójában abban a perbeszédben került sor, amelyet a 2012. év február hó 2. napján tartott. Ezt követően azonban a bíróság a tárgyalást elnapolta 2012. év március hó 22. napjára, végezetül pedig az újabb perbeszédet követően 2012. év március hó 27. napján hirdette ki az elsőfokú ítéletet.

A Be. 310. § (1) bekezdése értelmében az ügyésznek a vád megváltoztatására, illetve kiterjesztésére egészen a Be. 321. § (1) bekezdésében szabályozott tanácsülésig lehetősége van. A (2) bekezdés ezzel kapcsolatban úgy fogalmaz, hogy a vád megváltoztatása esetén a bíróság a tárgyalást elnapolhatja, ha azt az ügyész vagy - a védelem előkészítése érdekében - a vádlott, illetőleg a védő indítványozza. Ezzel szoros összefüggésben a (3) bekezdés rögzíti, hogy a vád kiterjesztése esetén a bíróság a tárgyalást legalább 8 napra a vádlott és a védő együttes indítványára elnapolja, vagy hivatalból elnapolhatja, illetőleg az ügyet, amelyre a vádat kiterjesztették, elkülöníti.

Mindezekből megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság nem sértett eljárási szabályt, nem korlátozta a vádlott és a védelem jogait, mert a tárgyalást a vádmódosítástól függetlenül is elnapolta, később pedig a bizonyítási eljárást - más okból ugyan, de mégis - megnyitotta. Ezáltal a II. r. vádlottnak és védőjének módjában állt felkészülni a módosított vádra, miként lehetősége volt arra is, hogy az ismételten megnyitott bizonyítási eljárásban erre figyelemmel más irányú védekezést terjesszenek elő. Hangsúlyozandó, hogy a tárgyalási jegyzőkönyvek tanúsága szerint sem a II. r. vádlott, sem a meghatalmazott védője nem éltek ezzel a lehetőséggel, illetve annyiban mégis, hogy újabb, 2012. év március hó 27. napján tartott perbeszédükben, felszólalásukban reagálhattak a vádbeszédre, ezért a másodfokú eljárásban sem hivatkozhattak alappal ennek megsértésére. Ide tartozik az is, hogy a vádmódosítás mindössze az egyik részesi magatartásról a másakra tért át, tehát alapvetően érdemben nem érintette a II. r. vádlott tevőlegességét, ezért a védekezés irányának megváltoztatása különösebb jelentőséggel nem bírt volna.

Az V. r. vádlott nyomozati vallomásának értékelhetőségével kapcsolatban megállapítható, hogy e vádlottat első alkalommal tanúként hallgatták ki a nyomozás során (2115-2125. oldal), amely nem védőköteles eljárási cselekmény. A figyelmeztetések törvényesek voltak, magukba foglalták a Be. 85. § (3) bekezdése szerinti kioktatást, ezért a Be. 291. § (2) bekezdés második fordulata alapján a tanúvallomás bizonyítékként felhasználható. Megjegyzendő, hogy az ezt követő gyanúsítotti kihallgatásakor valóban nem volt védő, azonban a nyomozó hatóság kirendelte és értesítette az ügyvédet erről az eljárási cselekményről (2171. oldal), ezért az ennek során tett nyilatkozat is bizonyítóerővel bír.

A III. r. vádlott másodfokú nyilvános ülésen tett észrevételével kapcsolatban a rendelkezésre álló bírósági iratok alapján rögzítendő, hogy e vádlott, de társai is az elsőfokú eljárás során teljes körben élhettek a büntető eljárási törvényben biztosított eljárási jogosultságaikkal, a tárgyalási jegyzőkönyvből kitűnően nem merült fel olyan körülmény, amely ezeknek a tanácsvezető által történő korlátozására utalna.

----- o -----

A Fővárosi Ítéltábla a fentiek értelmében felülbírálatra alkalmasnak találta a Fővárosi Törvényszék ítéletét és az ügyet nyilvános ülésen bírálta el. A történeti tényállás megállapítása során az elsőfokú bíróság túlnyomórészt helyesen ismertette azokat a bizonyítékokat, melyek a vádlottak bűnösségét támasztják alá. Ezen bizonyítékok értékelését követően jutott a vádlottak büntetőjogi felelősségét megalapozó tényállás megállapítására.

A tényállás túlnyomórészt megalapozott, helyesen észlelte ugyanakkor az ügyészség a korábban előterjesztett módosító újabb indítványában, valamint a másodfokú nyilvános ülésen elhangzott szóbeli előterjesztésében, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás korántsem tekinthető minden részében megalapozottnak. A Be. 351. § (2) bekezdés b.) pontjára tekintettel, hiányos

ténymegállapítások folytán fennálló megalapozatlanságot a másodfokú bíróság az iratok tartalma [Be. 352. § (1) bekezdés a.) pont] alapján a következőkkel egészítette ki és pontosította:

- A vádlottakra vonatkozó személyi részt azzal, hogy a II. rendű és a III. rendű vádlottak unokatestvérek. a III. rendű vádlott a IV. rendű vádlott unokaöccse. A IV. rendű vádlottnak „Liba” a beceneve. Utóbbi vádlott a 2009. április 7. napján került előzetes fogvatartásba, ezt követően 2011. május 13. napjáig volt előzetes letartóztatásban, ekkor került sor jogerős szabadságvesztés büntetésének letöltése megkezdésére; ezután 2012. január 14. napjától volt ismét előzetes letartóztatásban 2012. május 21. napjáig, amikor ismét büntetését töltötte 2012. június 18. napjáig. Utóbbi időponttól kezdődően a IV. r. vádlott ismét jelen ügyben van előzetes letartóztatásban.
- Az 1. pontot azzal, hogy a lövés következtében keletkező gáz a sértettet elvakította, aki az üzlethelyiségből elmenekülő az I. r. vádlott után kifutott az utcára, de utolérni nem tudta.
- A 2. pontot azzal, hogy az A. söröző üzemeltetője 2. sz. tanú, az e pontban eltulajdonított - helyesen - 424.000,- Ft bevétel őt illette. E cselekmény elkövetése során az I. r. vádlott eltulajdonította a sértett 4.945,- Ft értékű mobiltelefonját is.
- A 6. pontot azzal, hogy az alkalmazott a II. r. vádlott által leadott lövés következtében elvakult, majd a vádlott távozását követően félelmében 1-2 percekig a játékteremben maradt, s csak ezt követően ment ki onnan.

A fenti kiegészítésekkel az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás immár hibamentessé, ennél fogva a felülbírálatra alkalmassá vált. A tényállás kiegészítésének indokai a következők.

A személyi rész tekintetében a tényállás kiegészítése a nyomozati iratok 859., illetve 2655. oldalán található bizonyítékok alapján került sor, valamint ilyen tartalmú ténymegállapítást rögzített az elsőfokú bíróság 100. számú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldalának utolsó bekezdésében. E tények megállapítása már csak azért sem mellőzhető, mert feltérképezi a vádlottak ismeretségi, rokoni kapcsolatait, amelyek jelentőséghez jutottak a bűncselekmények elkövetése során, mert a terheltek egymást vonták be a különböző időpontokban megvalósított deliktumokba.

A tényállás 1. pontjában az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott 1. sz. tanú tanúvallomására (27. oldal utolsó - 28. oldal 3. bekezdés). A másodfokú bíróság e vallomás alapján egészítette ki a tényállást azzal, hogy az I. r. vádlott lövése a sértettet elvakította ugyan, ám mégis a vádlott után szaladt, de utolérni nem tudta.

A 2. tényállási pontban helyesen rögzítette az elsőfokú bíróság a 29. oldal 2. bekezdésében, hogy az A. söröző tulajdonosa 2. sz. tanú volt, melyből az következik, hogy az elrabolt bevétel őt illette. Ennek pontos összegére a sértett a 120. számú tárgyalási jegyzőkönyv 18. oldalán nyilatkozott, egyben 424.000.- forint

tekintetében polgári jogi igényt terjesztett elő. Ezt az összeget meg is ítélte az elsőfokú bíróság, ám tévesen, az 1. ponttal összecszerelve 1. sz. tanú javára, illetve fordítva.

Az I. r. vádlott által e tényállási pontban elvitt telefon 1. sz. sértett tulajdonát képezte. A mobiltelefont 3. sz. tanú vásárolta a 2007. év június hó 3. napján 4995,- forintért (nyomozati iratok 809. oldalán fellelhető számla). Az elkövetési értéket ennek megfelelően állapította meg a másodfokú bíróság.

A tényállás 6. pontjában a tanú kétség kívül nem ismerte fel a II. r. vádlottat, ennek oka - az elkövető álcázott öltözeke mellett - az volt, hogy a gázpisztoly-lövés elvakította. A sértett a vádlott fenyegetésének hatására nem merte elhagyni a játéktermet (e tanú vallomása, nyomozati iratok 1759. oldal).

----- o -----

Egyebekben megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett. Ennek keretében felolvasta az I. r. és az V. r. vádlottak társaikat terhelő nyomozati vallomásait a 77. számú tárgyalási jegyzőkönyv 9-10. oldalán, a 100. számú tárgyalási jegyzőkönyv 14. oldalán, illetve a 188. számú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldalán. A bizonyítási eljárás újbóli megnyitását követően kihallgatta 3. sz. tanút, aki ugyancsak terhelő vallomást tett a vádlottakra. E tanú a nyomozás során tett, a vádlottak védekezését cáfoló előadását fenntartotta (204. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 3-4. oldal), melyet az elsőfokú bíróság részletesen bemutatott (elsőfokú ítélet 32-34. oldal). A törvényszék emellett kihallgatta a bűncselekmények elkövetését tagadó vádlottak alibiét igazoló valamennyi tanút, köztük a védelem által indítványozottakat. E vallomásokat értékelve arra a megállapításra jutott, hogy utóbbi tanúk előadása nem támasztja alá sem a II. r. vádlott, sem társai védekezését, illetve a valós tényekkel ellentétben állnak (elsőfokú ítélet 31-32. oldal). Nem kifogásolható ezért, hogy a tényállás megállapításánál e vallomásokkal ellentétesen a büntetőjogi felelősséget megalapozó tény-következtetésre jutott az elsőfokú bíróság.

Az elsőfokú bíróság a II-V. r. vádlottak bűnösségét elsősorban - de nem kizárólagosan - az I. rendű vádlottnak a nyomozati szakban tett önmagát és társait is terhelő beismerő vallomásaira alapozva állapította meg. Ugyanakkor a 3-5. tényállási pontokban rögzített gyógyszerári rablások indokolásában az I. rendű vádlott önmagát is terhelő beismerő vallomásai közül a Fővárosi Törvényszék nem különítette el, hogy melyik vallomásrész, melyik tényállási pont alatti cselekményre szolgál bizonyítéku. Az elsőfokú bíróság által ismertetett vallomások közül mindössze a 3. tényállási pont alatti bűncselekmény azonosítható be kétséget kizáró módon. Ugyanakkor az elsőfokú ítélet 24. oldalán az 1. és 3. bekezdésben írt részek - sértett nyilatkozataival való összevetés alapján - egyértelműen az 5. tényállási pontra vonatkoznak.

Az I. rendű vádlottnak az elsőfokú bíróság indokolásban ismertetett vallomásaiban a terhelt azt állította, hogy a gyógyszerári rablásokat a III. rendű vádlottal, valamint annak barátjával követték el. E vallomások érdemi információval nem szolgáltak a IV. rendű vádlott cselekvőségére, illetve egész pontosan személy szerinti beazonosíthatóságára. Azonban 3. sz. tanúnak az elsőfokú ítélet indokolásában (34. oldal 2. bekezdés) említett vallomása szerint a tanú az I. rendű vádlott elmondásából értesült a 3-5. tényállási pontokban rögzített patikarablásokról. A tanúnak az I. rendű vádlott azt mondta, hogy e cselekményeknél velük volt a III. rendű vádlott unokatestvére, aki „Libus” becenévre hallgat, és aki valójában a IV. rendű vádlottal azonos.

A Fővárosi Törvényszék ítélete a IV. rendű vádlott vallomásaival kapcsolatban mindössze azt tartalmazza, hogy a terhelt tagadta a terhére rótt bűncselekmények elkövetését és nem emlékezett arra, hogy mit csinált az elkövetés napján. Ezzel szemben megállapítható, hogy a IV. rendű vádlott tárgyalási vallomása tartalmaz olyan adatokat, amelyek az eljárás egyéb adataival összevetve megegyeznek az 1-5. tényállási pontokban megállapított tényekkel. Így a IV. rendű vádlott beszámolt arról, hogy a II. rendű vádlottnak egy piros, míg a III. rendű terheltnek pedig egy szürke Opel autója volt (100. számú tjkv. 6. oldal 2. bekezdés). Ehhez tartozik az a tény is, hogy a nyomozás során az I. rendű vádlott felismerte és kiválasztotta a IV. rendű vádlottat, mint olyan személyt, aki a bűncselekmények elkövetésében részt vett (nyomozati iratok 1259. és 2069. oldalai).

Az elsőfokú bíróság ítélete iratellenes abban a vonatkozásban, hogy a 2. tényállási pont sértettje nem ismert fel a II. r. vádlotton kívül más személyt (elsőfokú ítélet 29. oldal 1. bekezdés). Ennek ellentmondanak a fényképről felismerésre bemutatás adatai, amely szerint a sértett a 2009. év május hó 20. napján lefolytatott felismeréskor a IV. számú fényképtabló 4. számú fényképén felismerte azt a személyt, aki a rablást elkövette a sérelmére. Ez a személy pedig a nyomozati iratok 785-789. oldalain található fényképtabló, és az ahhoz tartozó hivatalos feljegyzés alapján az I. r. vádlottal azonos. A tanú az elsőfokú bíróság tárgyalásán is félreérthetetlenül és egyértelműen felismerte az I. r. vádlottat (120. számú tjkv. 14. oldal 5. bekezdés).

A rendelkezésre álló iratok tartalma alapján megállapítható, hogy az 1. és 6. tényállási pont alatti helyszíneken foglaltak le a nyomozó hatóság tagjai töltényhüvelyeket, nem pedig a történeti tényállás 2. pontjában rögzített cselekménnyel összefüggésben, mint ahogy azt - tévesen - az elsőfokú ítélet 29. oldalának utolsó bekezdése tartalmazza. Ugyanakkor az indokolás a 30. oldal 5. bekezdésében már helytállóan tartalmazza, hogy a helyes tényállási pontokban került sor a töltényhüvelyek lefoglalására.

Az elsőfokú ítélet e bekezdésében írtakat azzal egészíti ki a másodfokú bíróság, hogy a 2009. év március hó 17. napján kelt rendőri jelentés szerint a bűncselekmények elkövetéséhez használt Voltran-Majör gáz-riasztó pisztolyt a a II. r. vádlott által vezetett gépkocsi szemléje során a jobb első ülésen találták meg

(nyomozati iratok 947-949.; 951-963. oldal, ezen belül 955. oldal utolsó bekezdése). E megállapítást Hegyi István igazságügyi fegyverszakértő véleménye támasztja alá (nyomozati iratok 1717-1725. oldal).

A Fővárosi Törvényszék az indokolási részben a bizonyítékok értékelése során a 3-5. tényállási pontokban rögzített gyógyszerári rablásokra vonatkozóan a vádlottak vallomásainak ismertetésén túlmenően nem foglalkozott részletesen a tanúk vallomásaival annak ellenére, hogy e tárgykörben is széles körű bizonyítást folytatott le. A vádlottakat terhelő tanúk vallomásait nem részletezte, azokkal kapcsolatban mindössze egy mondatban azt állapította meg, hogy a tanúk vallomásai is alátámasztották a történeti tényállásban rögzítetteket. Ez az elsőbírói megállapítás - ismerve a nyomozati és a bírósági iratok tartalmát - önmagában igaz, azonban kiegészítésre szorul.

E körben kiemelendő, hogy a tanúk a 3. tényállási pontban az I. r. vádlottat elkövetőként felismerték. Az említett tanúk egy a K. Gyógyszertár közelében rendszeresen tartózkodó hajléktalantól megtudták azt is, hogy az elkövető egy olyan autóba szállt be a menekülésekor, amelyben a korábbi cselekmény alkalmával már ültek.

A 4. tényállási pont vonatkozásában szükséges kiemelni, hogy a W. Gyógyszertár sérelmére elkövetett bűncselekmény sértettjei mintegy 90-95 %-os biztonsággal felismerték az I. r. vádlottba azt a személyt, aki a rablást elkövette. A nyomozati iratok 1409. oldalán, egy nyomtatott kép lelhető fel az elkövetőről, továbbá az 1329. oldalon, ahol tanú felismerését rögzítette a nyomozó hatóság, és végezetül az 1359. oldalon szereplő rendőri jelentés, amely a 4. tényállási pont alatti bűncselekmény sértetteinek nyilatkozatait rögzíti.

Az 5. tényállási pontban rögzített - a S. Bona gyógyszerári sérelmére elkövetett - bűncselekmény vonatkozásában a tanú szintén felismerte az I. r. vádlottban az elkövetőt. Emellett a gyógyszerári biztonsági kamerája is rögzítette az elkövetőt, amelyben a tanú határozottan felismerte az I. r. terheltet. A 3-5. pontban felsorolt előbbi bizonyítékok alátámasztják az I. r. vádlott társait is terhelő beismerő vallomását

A fenti kiegészítésekkel megállapítható, hogy a Fővárosi Törvényszék ítélete egyebekben tartalmaz minden olyan tényadatot és bizonyítékot, amely alapján az elsőfokú bíróság lényegét tekintve megalapozott következtetést vont a vádlottak bűnösségére.

A másodfokú bíróság - az elsőfokú bírósággal megegyezően - sem fogadta el az I. r. vádlottnak az elsőfokú eljárásban előterjesztett védekezését, melyet a másodfokú bíróság nyilvános ülésén elhangzott felszólalásában megismételt. E szerint a terhére rótt bűncselekményeket elkövette, de - korábbi terhelő vallomásaival ellentétben - vádlott-társai nem vettek részt a deliktumok elkövetésében.

E körben nem hagyható figyelmen kívül, hogy az I. r. vádlott beismerő vallomásait - nem csak a bűncselekmények elkövetését, hanem az azokban résztvevők személyét illetően is - egyéb objektív személyi és tárgyi bizonyítékok is megerősítették, alátámasztották. A fentieken túlmenően a másodfokú bíróság nyilvános ülésén az is megállapítható volt, hogy az I. r. vádlott minden körülmények között menteni akarta társait, melynek oka az I.r. vádlott társaitól való félelme volt. A nyilvános ülésen az I. r. vádlott nyilatkozatai betanultak, sablonosak, de leginkább tartalmatlanok voltak, melyek kizárólag arra szorítkoztak, hogy vádlott-társai a bűncselekmények elkövetésében nem vettek részt, de vallomásának indokát nem adta, mindössze társai mentésére szorítkozott. Az elsőfokú bíróság ismertette az I. r. vádlottnak azt a beadványát, melyben a II. r. vádlott által a vallomása visszavonása érdekében tett fenyegetését panaszolja (nyomozati iratok 2071. oldal). Következő nyomozati vallomásában igen részletesen adta elő az I. r. vádlott társának befolyásolási kísérletét (2075. oldal).

Helytállóan észrevételezte ugyanakkor az II. r. vádlott, hogy nem került sor a Y. Casino biztonsági kamerája által rögzített felvételek lejátszására. A nyilvános ülésre való felkészülés során a másodfokú bíróság tagjai megtekintették ezt a felvételt, mely megegyezik a nyomozati iratok 1445-1449. oldalán található fényképfelvételekkel. A biztonsági kamera felvételéről készült, a nyomozati iratokba befűzött fotók, de maga a videó-felvétel sem olyan minőségű képanyag, amely alapján antropológus szakértőt lehetne kirendelni, illetve nyilatkoztatni a támadó személyének felismerhetőségét illetően. Az azonban a fotókon is látható, hogy a tanú hitelesen adta elő a történeteket, amikor leírta a támadója küllemét: szemébe húzott kalap, pufi kabát, melyek a támadó azonosítását eleve nem tették lehetővé a tanú számára, illetve az eleve eredménytelen szakértő által. Utóbbi bizonyítás fogatosítását a másodfokú bíróság ezért nem tartotta indokoltnak.

----- O -----

A megállapított, irányadó történeti tényállás alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan vont következtetést a vádlottak bűnösségére, és a terhükre rótt bűncselekmények jogi minősítései is megfelelnek a büntető anyagi jog szabályainak.

A vádlottak valamennyi bűncselekményt fegyvernek látszó tárggyal (gázpisztollyal) követték el, és ezzel valósították meg a rablás törvényi tényállásában írt és az elkövetéshez szükséges személy ellen irányuló kvalifikált (élet- és testi épség elleni) fenyegetést. Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást abban a kérdésben is, hogy az 1. és 2. tényállási pontokban, a II. r. vádlott által szervezett cselekményeknél megállapítható - helyesen - a bűnszövetségben történt elkövetés. A gyógyszerárak sérelmére elkövetett rablások esetében ilyen előre eltervezettség, szervezettség a rendelkezésre álló adatok alapján nem merült fel, így ezeknél a tényállási pontoknál is helyes a Fővárosi Törvényszék minősítése, a bűncselekmények az abban részt vevők létszámához igazodva csoportosan elkövetettek.

Az elsőfokú bíróság a bűncselekmények jogi értékelése körében adottnak vette, hogy a vádlottaknak a patikák sérelmére elkövetett magatartásai nem minősülnek a Btk. 321. § (1) bekezdésében meghatározott, és a (3) bekezdés d.) pontjára tekintettel a (4) bekezdés c) szerint is minősülő, fegyveresen, csoportosan, közfeladatot ellátó személy ellen elkövetett rablásnak - figyelemmel a Btk. 137. § 2. pontjának f.) alpontjára. A vádlottak javára alkalmazott minősítés indokai a következők.

A Btk. alkalmazásában közfeladatot ellátó személynek minősül többek között az egészségügyről szóló törvényben meghatározott esetben az egészségügyi dolgozó, valamint az egészségügyi szolgáltatóval munkavégzésre irányuló jogviszonyban álló más személy.

Az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény 139. §-a határozza meg, hogy az egészségügy területén mely személyek minősülnek közfeladatot ellátó személynek? A hivatkozott törvényhely h.) pontja akként fogalmaz, hogy e körben közfeladatot ellátó személynek minősül az ügyeleti szolgálat és a gyógyszerelés a sürgősségi ellátás keretében végzett tevékenysége körében.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján azonban nem lehetett megállapítani, hogy a rablások sértettjeiként szóba jöhető gyógyszertárak közül bármelyik a vádbeli időszakban ügyeletet látott volna el, az ott dolgozók a szokásos munkarendben és munkaidőben gyógyszertárasként dolgoztak. A bűncselekmények elkövetése idején - a 2009. év januárjában - nem minősültek a fenti gyógyszertárak dolgozói közfeladatot ellátó személynek, éppen azért, mert ügyeleti feladatot nem láttak el.

Az azóta eltelt időben már változott a jogszabály, és a 2011. évtől kezdődően úgy módosították a vonatkozó egészségügyről szóló törvény ide vonatkozó rendelkezését, hogy minden betegellátást végző személy e körbe tartozik.

Helyesen döntött tehát a Fővárosi Törvényszék, amikor e minősítő körülményt nem állapította meg a vádlottak terhére, elfogadva az ügyészi vádbeszéd ezzel kapcsolatos állásfoglalását.

Ami a II. r. vádlott cselekvőségét illeti, őt az ügyészség az 1. és 2. tényállási pontok kapcsán bűnsegédként elkövetett rablás büntettével vádolta. Az elsőfokú tárgyaláson eljáró ügyész a vádbeszédében - anélkül, hogy a történeti tényállást a II. r. vádlott cselekvőségét illetően akár a legkisebb mértékben is módosította volna - II.r. vádlottat a fenti két tényállási pont vonatkozásában immár felbujtóként indítványozta felelősségre vonni.

A vádirat és az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállásokat összevetve az állapítható meg, hogy a Fővárosi Törvényszék az 1. és 2. tényállási pontok tekintetében lényegében a vádirati tényállással egyező tényállást állapított meg. Mind a vádiratban, mind pedig az elsőfokú bíróság által megállapított történeti tényállásban az szerepel, hogy a II. r. vádlott ötlete alapján, felvetésére hajtotta

vége a rablásokat az I. r. vádlott. A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményéhez képest a történeti tényállásban változtatást nem eszközölt az ügyész, mindössze a vádlott terhére rótt bűncselekmények minősítését pontosította az elkövetői alakzat körében.

A Be. 2. § (3) bekezdés rögzíti a vádhoz kötöttség elvét, mely szerint a bíróság csak annak a személynek a büntetőjogi felelősségéről dönthet, aki ellen vádat emeltek, és csak olyan cselekmény miatt, amelyet a vád tartalmaz. Ezzel szoros összefüggésben a (4) bekezdés kimondja, hogy a bíróság köteles a vádat kimeríteni, a vádon túl nem terjeszkedhet, de nincs kötve a vádlónak a vád tárgyává tett cselekmény Btk. szerinti minősítéséhez, a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására vonatkozó indítványához.

A fentiekből látható, hogy az elsőfokú bíróság egyrészt kimerítette a vádat, másrészt nem terjeszkedett azon túl és a legmesszebbmenőig alkalmazta azt az eljárásjogi rendelkezést is, mely szerint az előterjesztett indítványok nem kötik. Másként fogalmazva, az elsőfokú bíróság - azonos történeti tényállás mellett - az erre vonatkozó ügyészi indítvány hiányában is megállapíthatta volna törvénysértés nélkül a II. r. vádlott helytálló elkövetői minőségét, mely valóban felbújtó az 1. és 2. pontokban.

Ugyancsak az elkövetői minőség rábírásos alakzata volt megállapítható a III. r. vádlottat terhelően a 2. és a 3. tényállási pontokban. Előbbiben a II. r. vádlottal szándékegységben közösen, utóbbiban egyedül volt a kezdeményezője a bűncselekmények elkövetésének e vádlott az irányadó tényállás szerint. A tettesi magatartást mindkét esetben az I. r. vádlott fejtette ki.

Egyebekben a III. r. vádlott a 4. és 5. pontokban, valamint a IV. r. vádlott és V.r. vádlott a terhükre rótt cselekményekben bűnsegédi bűnrészesként vettek részt, amikor oda- és elvitellel, valamint figyellel biztosították a tettes - az I. r., illetve a II.r. vádlottak - cselekményének végrehajtását.

Egyebekben helytállóan mutatta be a rablás büntetettének jelen ügy elbírálása szempontjából releváns törvényi tényállását az elsőfokú bíróság. Az egyes cselekmények minősítése megfelel a törvény előírásainak. Az időközben jogszabályváltozások folytán a cselekmények megítélése súlyosabbnak mondható (például a már említettek szerint a gyógyszerértékesítők közfeladatot ellátó személynek minősülnek; háromcsapás stb.). Ezért nem merült fel kétség, hogy - a Btk. 2. §-ra figyelemmel - a bűncselekményt az elkövetéskor hatályos büntető törvény szerint kell elbírálni.

----- o -----

A bejelentett perorvoslatok közül az I. r. vádlott és védőjének enyhítést célzó, valamint az V. r. vádlottnak és védőjének a fellebbezését - kizárólag enyhítésre irányulóan - tartotta megalapozottnak a Fővárosi Ítéltábla.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság legnagyobb részt helyesen sorolta fel a vádlottak javára szóló enyhítő, illetve terhükre értékelendő súlyosító körülményeket, azok mindössze azzal egészítendő ki III.r. vádlottat érintően, hogy a III. r. vádlott a többszörös visszaesői minőségét megalapozó elítélésén túlmenően is büntetett előéletű.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztések - két kivétellel - arányban állnak a bűncselekmények tárgyi súlyával és az elkövetők szubjektív társadalomra veszélyességével, illetve megfelelően igazodnak az egyes terheltek vonatkozásában megállapított enyhítő és súlyosító körülményekhez, így a joghátrányok személyre szabottak, arányosak és megfelelően szolgálják a Btk. 37. §-ában megfogalmazott büntetési célokat.

Az I. r. vádlott esetében a Fővárosi Ítéltábla nagyobb nyomatékot tulajdonított a terhelt nyomozás során tett, bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomására, amellyel nem csak önmagát, hanem társait is következetesen terhelte. E magatartása jelentős mértékben hozzájárult a bűncselekmény-sorozat teljeskörű feltárásához, és döntő jelentőséggel bírt az elkövetői kör maradéktalan felderítésében. Mindemellett azt is nagyobb nyomatékkal értékelte a Fővárosi Ítéltábla, hogy az I. r. vádlott - bűntársaitól eltérően - büntetlen előéletű volt a jelen ítélettel elbírált cselekményei megvalósításakor. E körülményekre figyelemmel a másodfokú bíróság az I. r. vádlottal szemben elsőfokon kiszabott 7 év fegyházbüntetés tartamát eltúlzottnak találta, ezért azt 6 évre enyhítette, amellyel a fenti enyhítő körülményeket értékelte komolyabb súllyal.

Az V. r. vádlott vonatkozásában részben a nyomozás során tett, bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomására, részben az ítélet belső arányosságának követelményére is figyelemmel a kiszabott büntetés enyhítését tette indokolttá. Ennek során a Fővárosi Ítéltábla figyelemmel volt arra, hogy az V. r. vádlotthoz hasonlóan a szintén többszörös visszaeső a III. r. vádlottat 4 rb. rablás büntetettéért, halmazati büntetésül 10 év fegyházbüntetésre, míg az ugyancsak többszörös visszaeső a IV. r. terheltet 3 rb. rablás büntette miatt 8 év fegyházbüntetésre ítélte az elsőfokú bíróság, ráadásul utóbbi vádlottak következetesen tagadták a bűncselekmények elkövetését.

Utóbbi vádlottak cselekvőségéhez képest a hasonló büntetett előélettel rendelkező és ugyancsak többszörös visszaesőként elítélt, de beismerő vallomást tevő az V. r. vádlott esetében eltúlzottnak találta a másodfokú bíróság a 7 év fegyházbüntetését, különös figyelemmel arra, hogy az V. r. vádlott mindössze egy rablási cselekményben vett részt, ahol a tényállási kereteken kívül maradván enyhébb megítélés alá tartozó részesi, bűnsegédi magatartást tanúsított. Ezért az V. r. vádlott szabadságvesztésének tartamát szintén 6 évre enyhítette a másodfokú bíróság.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a III. r. vádlott esetében nem rendelkezett egy korábbi - végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett

- szabadságvesztés elrendeléséről, noha az a törvény kötelező rendelkezése értelmében szükséges lett volna.

A Fővárosi Ítéltábla a másodfokú eljárás során beszerezte a Mosonmagyaróvári Városi Bíróság 2008. év december hó 15. napján jogerős B.199/2008/16. számú ítéletét, amelyben a bíróság III.r. vádlottat bűnösnek mondta ki jelentős értékre elkövetett sikkasztás büntetében, valamint - egy korábbi próbára bocsátást kimondó ítélet hatályon kívül helyezése mellett a próbára bocsátás megszüntetésével - csalás vétségében és 2 rb. magánokirat-hamisítás vétségében. Mindezt a vádlottat halmazati büntetésül - mint többszörös visszaesőt - 1 év, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett, börtönbüntetésre és 60.000,- forint pénzmellékbüntetésre ítélte. A rendelkezésre álló iratokból megállapítható, hogy a próbaidő 2010. év december hó 15. napján telt volna le eredményesen.

Ehhez képest a Fővárosi Törvényszék ítéletében rögzített tényállások alapján egyértelmű, hogy a 2.,3.,4. és 5. tényállási pontokban elkövetőként résztvevő a III. r. vádlott valamennyi bűncselekményét a próbaidő hatálya alatt követte el.

A Btk. 91/A. § c.) pontja értelmében a felfüggesztett szabadságvesztést végre kell hajtani, ha az elkövetőt a próbaidő alatt elkövetett bűncselekmény miatt végrehajtandó szabadságvesztésre ítélik. E mulasztást a Fővárosi Ítéltábla pótolta, és a III. r. vádlott vonatkozásában a vele szemben korábban jogerősen kiszabott és próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását elrendelte.

Az elsőfokú bíróság a törvénynek megfelelően rendelkezett a magánfélként fellépő sértettek polgári jogi igényeinek elbírálásáról a Be. 335. § (2) bekezdésének felhívásával. Azonban az ítéletből az is megállapítható - a magánfelek nevét összevetve a bűncselekményekkel okozott kárértékekkel -, hogy az elsőfokú bíróság tévedésből felcserélte a magánfelek által előterjesztett polgári jogi igényeket, ezért ezeket a Fővárosi Ítéltábla az iratok tartalma alapján pontosította.

Az I. r., a II. r., a III. r., az V. r. és a IV. r. vádlottak által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú jogerős ítélet kihirdetéséig előzetes letartóztatásban töltött időt a Fővárosi Ítéltábla a kiszabott szabadságvesztésekbe beszámította a Btk. 99. § (1) bekezdés első fordulatának felhívásával. Utóbbi vádlott esetében az iratok alapján pontosította az előzetes fogvatartásban töltött időt, s ennek megfelelően eszközölte a beszámítást.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú ítélet nem tartalmazza a IV. r. vádlott születési helyét, ezért azt az iratok alapján pótolta a Be. 261. § (1) bekezdésére figyelemmel.

A kifejtettek értelmében a Fővárosi Ítéltábla a Be. 372. § (1) bekezdésének felhívásával az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, míg egyéb, törvényes rendelkezéseit a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a Be. 381. § (1) bekezdésének alkalmazásával külön-külön kötelezte a vádlottakat a másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére.

**Budapest, 2013. év június hó 7. napján**

|                             |                               |                        |
|-----------------------------|-------------------------------|------------------------|
| <b>. Németh Nándor s.k.</b> | <b>Hrabovszki Zoltán s.k.</b> | <b>Mató Ágnes s.k.</b> |
| előadó bíró                 | a tanács elnöke               | bíró                   |

A Fővárosi Törvényszék 6.B.652/2010/206. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.240/2012/46. számú ítéletében írt változtatással az I. r., a II. r., a III. r., a IV. r. és az V. r. vádlottak vonatkozásában a 2013. év június hó 7. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

**Budapest, 2013. év június hó 7. napján**

**Dr. Hrabovszki Zoltán sk.**  
**a tanács elnöke**

A kiadmány hitelül:

dr. Badits Edit  
bírószági ügyintéző